

หน้าาก

บทที่ 16

ประตูห้องเปิดออกหลังจากที่กดกริ่งเพียงไม่กี่วินาที ไบหน้าที่ปรากฏเบื้องหลังประตูตุศุดผาด ปรกกายตาวาววับส่งยิ้มต้อนรับร่างเพรียวอยู่ในชุดกางเกงลำลองขาแคบ เสื้อยืดพอดิตัวสวมสบายที่เน้นรูปทรงขี้นกว่าที่เขาเคยเห็น วันนี้ทักทายดูคล้ายมีอายุน้อยลงไปถึงสิบปี ไม่ใช่หญิงสาวอายุสามสิบเศษในเสื้อผ้าเรียบหรูเพราะจะต้องระวังรักษารูปลักษณ์ให้ดูดีเสมอในสายตาของผู้คนอย่างเคย ผมเรียงตัวเรียบติดกับง่าย ๆ ไบหน้ามีสีสันขึ้น แต่ไม่ใช่เครื่องสำอางที่ทำให้เธอดูเปล่งปลั่งสะดุดตา หากเป็นปรกกายตาและรอยยิ้มขึ้นบานที่ภูติทไม่ได้เห็นมานานแล้วต่างหาก

“ มาเร็วจัง ” เธอทัก

“ ทักก็เสร็จเร็วเหมือนกัน ” คนตอบกลับมีสีหน้าเคร่งขรึม เธอหัวเราะ หันกลับเข้าไปข้างใน ชั่วครู่เดียวก็กลับออกมาพร้อมกับกระเป๋าสะพายใบย่อมและกุญแจรถ เธอถือคประตูห้องอย่างเรียบร้อย

“ คุณจาริตรู้ไหม ” ชายหนุ่มถามพลางกดปุ่มเรียกลิฟท์

“ รู้ว่าไปกับภู ”

“ ไม่ถามอะไรเลยหรือ ”

“ ทำไมจะต้องถาม คุณริตพูดบ่อย ๆ ว่าให้เรียนรู้งานจากภู มีอะไรก็ให้เรียกภูมา...” เธอกลืนคำว่า “ใช่” ไว้ได้ทัน

ภูติทได้แต่คิดว่าเป็นเพราะจาริตไว้ใจเขา หรือไม่เช่นนั้นก็ไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาว่าจะกล่าวเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจอะไรให้... จาริตรู้ดีว่าคนที่ตนไว้ใจย่อมจะต้องยึดตำแหน่งไว้อย่างสุดความสามารถ เพราะมันหมายถึงโชควาสนาเงินทองและการได้รับส่งเสริมให้ก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป แต่สำหรับภูติท มันหมายถึงการที่เขาจะได้อยู่ใกล้ชิดหญิงสาว ที่เขารู้สึกคล้ายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปแล้วต่างหาก

รถยนต์คันเล็ก เอี่ยมหรู จอดอยู่ในส่วนที่ถูกกันไว้ หญิงสาวส่งกุญแจรถให้ และอีกฝ่ายก็รับไปโดยดี ขึ้นนั่งประจำที่ ถามสั้น ๆ ว่า “จะไปไหน” พอเธอออกก็ออกรถโดยไม่ชักถาม

ความเงียบขรึมของคนที่ทำตามคำสั่งราวกับเป็นข้าทาส ทำให้ทักทายร้อนใจ เธอไม่ได้เรียกเขามาอย่างลูกจ้าง แต่ในฐานะเพื่อนที่เธอไว้ใจต่างหาก

“ ระรินเป็นคนน่ารักนะภู ” เธอพูดหลังจากเฝ้าชำเลื่องมองไบหน้าด้านข้างที่เคร่งขรึมอยู่นาน “ น้องหลิวก็น่ารักมากมามาก ยังกับตุ๊กตาเลย ”

“ ทักบอกผมแล้ว ” เสียงตอบไร้อารมณ์ร่วม

เธอก็เลยเงียบ แต่ว่าอีกฝ่ายยังกรุ่นอยู่ด้วยความคิดว่าคนที่ทำให้เธอมีชีวิตชีวาปานนี้คงไม่ใช่สองแม่ลูกที่ถูกพูดถึงเป็นแน่

สถานที่นัดพบคือศูนย์การค้าที่เคยนัดพบกันมาก่อน ทักทายแวะเข้าซูปเปอร์มาร์เก็ตเพื่อซื้อผลไม้และของขบเคี้ยว และขนมกับของเล่นสำหรับน้องหลิว ท่าที่ตั้งอกตั้งใจเลือกซื้อของสำหรับเด็กสองขวบทำให้สีหน้าเคร่งขรึมของคนที่เดินตามอ่อนโยนลง

“ เด็กสองขวบจะทานช็อกโกแลตได้หรือเปล่าคะ ภู ”

“ ไม่รู้เหมือนกัน ผมเลยสองขวบมานานจนลืมไปแล้ว ”

เธอหัวเราะ “ ซื้อไปก่อนก็แล้วกัน ถ้าทานไม่ได้ระรินก็เก็บเองแหละ ”

เสียงโทรศัพท์ดังเรียก เธอควานมือลงในกระเป๋า พอเห็นว่าเป็นเครื่องที่ใช้ประจำก็ล้วงมือกลับลงไปอีกครั้ง คราวนี้หยิบโทรศัพท์อีกเครื่องหนึ่งขึ้นมา โทนเสียงเรียกแตกต่างทำให้ไม่ลังเลสับสน และก็คล้ายเธอจำเสียงเรียกนี้ได้ขึ้นใจ หรือไม่เช่นนั้นก็คงกำลังรอคอยอยู่แล้วอย่างจิตใจจดจ่อ

“ ฮัลโหล... ค่ะ... มาถึงแล้วค่ะ... รออยู่ค่ะ... ที่เดิมไงคะ...”

เสียงเธอสดใส สีหน้าเข้มขึ้นเมื่อหมุนตัวมองหาใครสักคน ภูติหอนความขุ่นมัวไว้ไม่มิด อีกครู่หนึ่งใครคนหนึ่งก็ แยกตัวออกมาจากกลุ่มคน ร่างสูงที่มีโครงร่างกว้างใหญ่ท่าที่เดินหนักแน่นไม่ทำให้รู้สึกแปลกใจ ผู้ชายทั้งสองเคยเห็นกันมาก่อนแล้ว ในงานราตรีที่ผ่านพ้นไปไม่นาน

“ สวัสดีครับ ” รหัทย์มัท

“ นี่ภูติหอนค่ะ ” เธอแนะนำด้วยน้ำเสียงสดใส

“ ยินดีที่ได้รู้จักครับ ”

เมื่อรูปสวยแข็งแรงถูกยื่นออกมา สีหน้ายิ้มแย้มดูเป็นมิตร ภูติหอนยิ้มขี้นมเมื่อยื่นมือออกไปจับกระชับ สงสัยว่ารหัทย์คิดว่าเขาเป็นอะไรกับตัดทายกันแน่ หากคิดว่าเป็นชายคนรัก ก็ต้องชมเชยที่ รหัทย์มัทกับเขาได้อย่างสนิทใจไม่ตะขิดตะขวง

“ ภูเป็นเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมาตั้งแต่เล็ก นับถึงตอนนี้ก็กว่า ยี่สิบปีแล้วละค่ะ ”

ภูติหอนพูดว่า “ ยินดีเช่นกันครับ ” ไม่รู้ว่าสมองของอีกฝ่าย ทบทวนเรื่องเกี่ยวกับตัวเขาอย่างรวดเร็วราวกับเครื่องคอมพิวเตอร์ ตรวจหาข้อมูล เริ่มจากที่เห็นเขาพูดคุยกับตัดทายหลายครั้งในงาน ราตรีหน้ากาก แล้วต่อมาก็จากคำบอกเล่าของหญิงสาวเอง ...คุณ รหัทย์มัทแต่กาแฟจริง ๆ เหมือนเพื่อนของฉันเลย... วันนั้นเขาก็ไปงาน ด้วย เขาเป็นคนสอนให้ฉันเต้นรำ... เราโตมาด้วยกัน สนิทกัน มาก ตอนนีเขายังมาทำงานให้... เอ่อ... มาทำงานกับพ่อของฉัน ด้วย...

ริมฝีปากของเธอยิ้มออกทำให้ใบหน้าดูอ่อนโยนลง แม้วางตา จะกระต้างอยู่บ้างในความรู้สึกของภูติหอน

“ ผมนี่กว่าเป็นอย่างอื่น ” เขาแกล้งพูด “ กำลังมองอยู่ว่า พกปืนไว้ตรงไหนหรือเปล่า ”

“ ไม่ใช่คนนี่ค่ะ ” เสียงเธอเจือหัวเราะ

“ คุณตัดทายบอกว่ากำลังจะแต่งงาน ” รหัทย์หันมาถาม

ภูติหอนขี้นม ๆ ว่า “ กับเจ้านายของผมเองครับ ”

ตัดทายบิ๊บนั่นเพื่อนเป็นเชิงปรามไม่ให้พูดต่อ ก็เธอกลับ เหลือเกินว่ารหัทย์จะสืบรู้ว่าเธอเป็นใคร ภูติหอนไปว่าเธอกำลัง เล่นเกมส์ปริศนาที่ไม่ยอมให้อีกฝ่ายรู้ว่าที่แท้เธอคือลูกสาวของคน ที่ ชายหนุ่มแค่นั้นเอง

“ ระรินกับน้องหลิวละค่ะ ”

อีกสองชายสังเกตเห็นอาการกลบเกลื่อนของเธอ แต่ต่างก็ทำ เป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ รออยู่ที่บ้านครับ ขานั้นเขาตื่นตื่นใหญ่ กลัวว่าจะจัดที่ทาง ไม่เรียบร้อยก็เลยให้ผมมาคนเดียว ”

“ ภูกับตัดทายจะขับรถตามไปนะค่ะ ”

สองชายนัดแนะที่จะนำรถซึ่งจอดไว้คนละจุดมาพบกันแถว บริเวณประตูทางออกเพื่อที่จะขับตามกันไป “ ถ้าหลงก็ไม่ใช่ไร ลงทางด่วนแล้วหยุดรอ โทรติดต่อกันอีกทีก็ได้ ”

ตึกสองชั้นขนาดกลางปลูกอยู่ในเนื้อที่ไม่ว่างนักเพราะเป็น บริเวณเด่นในโครงการบ้านจัดสรรใจกลางเมืองหลวง แต่การดูแล รักษาและการจัดแต่งทำให้เกิดภาพที่น่าชื่นชม นอกจากต้นไม้ผล สูงใหญ่ที่ปลูกเป็นระยะตามแนวรั้วแล้ว ต้นไม้ที่เห็นอยู่ในทุกมุมเป็น ไม้ดอกไม้ประดับที่ถูกจัดวางด้วยฝีมือ มีการดูแลรักษาสม่ำเสมอไม่มี ส่วนเกินรกตาให้เห็น

สาวใช้วัยรุ่นวิ่งออกมาเปิดประตูเพื่อให้รถทั้งสองขับตามกันเข้าไป โรงจอดรถมีที่จอดสำหรับรถสองคันพอดี

รหัทย์ลงจากรถก่อน เอื้อมมือเปิดประตูให้ตัดทายขณะที่ภูติหอน ก้าวออกมาจากอีกด้านหนึ่ง ดวงตาคมสะท้อนประกายลึกลับ ๆ มอง

ใบหน้าใสที่ก้าวออกมายืนเคียงข้างตรงๆ หญิงสาวแก้แค้นด้วยการมองไปรอบๆ

“ บ้านนาอยู่จ๊ะ ”

“ เชิญครับ ” ปลายมืออ่อนๆ ตะแหันอย่างจงใจ เขามยิ้มเมื่อเห็นสีชมพูเรื่อขึ้นที่แก้มของอีกฝ่าย

“ ทัดซื้อของมาด้วยคะ ”

เธอเปิดประตูด้านหลังโน้มตัวเข้าไปก่อนจะกลับออกมาพร้อมกับถุงกระดาษใบย่อม ร่างสูงยืนรออยู่ในระยะใกล้ มืออ่อนที่ยื่นมารับถุงกระดาษสัมผัสมือเธออย่างจงใจอีกครั้ง

เธอรีบเดินไปรวมกับเพื่อนชายด้วยท่าที่กลบเกลื่อน

เขายังแอบทาบมือกับหลังเธอขณะที่เดินอยู่ข้างหลังญาติ เมื่อพาเข้าบ้าน เมื่อตัดทหายหันมามองก็พบแต่ดวงตาและรอยยิ้มที่ทำให้เธอต้องซ่อนความหวั่นไหวไว้อีกครั้ง

ระรินเดินออกมาจากห้องข้างใน ยังทันได้เห็นกิริยาอาการของพี่ชายและหญิงสาว เธอชะงักไปนิดหนึ่งเช่นเดียวกับญาติ ซึ่งอยู่ในตำแหน่งเอียงมาข้างหน้ามองมาพอดี

“ ระริน ” เสียงทักเจื้อยหวั่นระของตัดทหายชัดเจน รีบเดินมายืนข้างญาติ “ นี่ญาติเพื่อนของตัดคะ ”

ระรินยกมือไหว้ ญาติไหว้ตอบ

“ เป็นเพื่อนกันมา ยี่สิบปีแล้ว ” เสียงทุ้มๆ ของรหัทต่อเติมให้อย่างล่อเลียน ตัดทหายยิ้มแจ่มใส ญาติกลับยิ้มขริ้ม

“ โอโฮ รู้จักกันนานอย่างนั้นเชียวหรือคะ ”

“ แม่เราเป็นเพื่อนสนิทกันคะ เลยวิ่งเล่นด้วยกันมาตั้งแต่ตัวแค่นี้เอง ” เธอทำระดับมือแค่ออ

“ ดีจังที่มีเพื่อนคบกันได้นานขนาดนี้ ” ระรินมองฝ่ายชายยิ้มๆ เสียงตัดทหายตอบว่า

“ ก็เพื่อนดีนี่คะ ”

ดวงตาเคร่งขริ้มในใบหน้าสีน้ำตาลอ่อนก็มองหญิงเจ้าของบ้านเช่นกัน ญาติแปลกใจที่สตรีที่ยืนอยู่ตรงหน้า... ผู้หญิงที่มีลูกเล็กๆ และไม่มีสามี... มีภาพลักษณ์ที่แตกต่างไปจากที่เขาคิดไว้ เขานึกว่าจะเห็นสาวเปรี้ยวใจแตก แต่งตัวโฉบเฉี่ยวตามแฟชั่นประเภทเสื้อสายเดี่ยวกางเกงรัดรูป ผมแผ่ตัดซอยทรงสมัยแซมสีสน สีหน้าและประกายตาระริกข่างเล่นเช่นมาลีล่อภมร ที่พร้อมจะสนิทสนมกับผู้ชายคนไหนก็ได้ที่พึงใจ แต่ที่ผู้หญิงคนนี่ที่ท่าทีสุภาพเรียบร้อย ดูธรรมดาสามัญแต่สวยหวานแจ่มใสอย่างเป็นธรรมชาติ

น้องหลิวเดินตุบตับออกมาเกาะขาแม่ เธอก้มลงอุ้มเด็กน้อยขึ้นไว้กับอก

“ น้องหลิว สวัสดิ์คุณน้าก่อนคะ ”

เด็กหญิงกลับซบหน้าลงกับคอแม่

“ อารมณ์ยังไม่ดีเพราะว่าเพิ่งตื่นคะ ” เธอหันมาบอก

รหัทเดินเข้าไปหา ร่างเขาสูงใหญ่เมื่อยืนเทียบกับน้องสาว “ มาหาลุงระดีกว่า นี่คะ อาตัดซื้อขนมมาแยะเลย ”

ร่างจ้อยโผเข้าหาอกกว้างโดยดี ชายหนุ่มรับไว้ ก้มลงกอดจุมูกกับศีรษะกลมๆ ที่ปกคลุมด้วยผมสั้นอ่อนๆ หันมายิ้มให้อาคันตุกะ “ เชิญเลยนะครับ ทำตัวตามสบาย ” แล้วก็พาเด็กน้อยหายเข้าไปข้างใน

“ เชิญนั่งช๊ะ ” ระรินเชื้อเชิญ “ คุณตัดหิวหรือยัง ”

“ ยังคะ ” คนตอบกลับดูแจ่มใสกว่าเจ้าของบ้านซึ่งคล้ายกับจะมีความในใจซ่อนอยู่ ญาติเองก็เช่นกัน ความสุขของตัดทหายตามรบกวนเขาให้ขุ่นมัว เขาคงต้องเหนื่อยใจอีกมากหากจะดึงให้หญิงสาวหวนกลับไปสู่อ้อมรอยเดิมที่ปลัดหลงออกมา

“ ระรินเหนื่อยแยะช๊ะ ไหนจะทำอาหารไหนจะดูน้องหลิว ”

“ ป้าไผเป็นคนทำกับข้าวคะ แล้วยังมีเด็กช่วยอีกคน ”

“ ป้าไผ่ ? ”

“ ป้าไผ่เป็นคนเก่าคนแก่ อยู่กับครอบครัวเรามาตั้งนานแล้ว ตั้งแต่แม่...” เธอชะงัก

คำว่า “แม่” ทำให้หัตถทยาหน้าเสียวไปทันที ญาติหั้นมามองขริมๆ หัตถทยาสบตาแล้วก็อ่านสีหน้าของเพื่อนชายออกมาว่า ...ผมบอกแล้วว่าหัตถไม่ต้องรับผิดชอบเรื่องการตายของแม่พวกเขา...

“ ตั้งแต่แม่ยังอยู่...” ะรินจำต้องพูดต่อให้จบด้วยน้ำเสียงเป็นปรกติ

เธอไม่แปลกใจที่ไม่มีใครสักคนถามถึงแม่เธอ ว่าตายเมื่อไหร่ และตายยังไง ได้ยินแต่เสียงหัตถทยาพิมพ์ว่า

“ ฉันเสียใจด้วยจริงๆ เรื่องคุณแม่.....”

“ แม่ไปสบายแล้วค่ะ รินเชื่อว่าแม่ไม่ห่วง ไม่ติดค้างอะไรกับใคร” เสียงเธออ่อนจนญาติหั้นมามอง

เธอลุกขึ้นยืนเพื่อที่จะเปลี่ยนเรื่อง “ รินเข้าไปดูข้างในก่อนนะคะ ถ้าเรียบร้อยแล้วจะได้ทานกันเลย นี่เที่ยงกว่าแล้ว ”

“ ไม่ต้องรีบร้อนหรอกครับ ” น้ำเสียงเขาเป็นมิตรขึ้น

สาวใช้ยกถาดเครื่องดื่มเข้ามาพอดี ร่างเล็กๆ จึงกลับนั่งลง “อาหารพร้อมแล้วหรือยังอ้อย ”

“ เกือบเสร็จแล้วค่ะ อีกประเดี๋ยวเดียวค่ะ ”

“ ตามสบายเถอะครับ ไม่ต้องรีบร้อน ”

“ ป้าไผ่ชอบปรุงให้ทานร้อนๆ ค่ะ พวกผัดต้องทำแล้วทานเลยติดมาจาก...” เธอกลืนคำว่า “แม่” ไว้อีกตามเคย

ดีที่หัตถทยาไม่ทันได้สนใจ ะรินนึกโกรธตัวเองที่วันนี้เกิดจะมาหลุดปากพูดถึงแม่กับคนที่ไม่ควรจะพูดด้วย ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจแม้แต่หน่อย ดีที่หัตถไม่ได้อยู่ด้วย ไม่อย่างนั้นคงได้ถูกความรักความแค้นก่อจนอาจมาพาลพาลโธเอากับ “จำเลย” ผู้บริสุทธิ์คนนี้บ้างไม่มากก็น้อย

พี่เองเป็นคนพาแม่ไป... เขายังพำแต่ลงโทษตัวเองอย่างนั้น

ร่างสูงที่เดินยิ้มจนเห็นฟันขาวตามน้องหลิวที่เดินดุดับออกมาสวนกับสาวใช้ที่ยอบตัวกลับไป ร่างจ้อยวิ่งดุดับมาเกาะเขามารดาถือขนมที่มีรอยกัดไว้ในมือ ปากเล็กๆ ที่กำลังเคี้ยวตุ้ยยังมีร่องรอยจนระรินต้องใช้ปลายนิ้วปาดเช็ดให้

“ ทานอะไรอยู่คะ... เอาอีกแล้ว พี่ระ ” หญิงสาวหันมาดูพี่ชาย “ น้องหลิวยังไม่ได้ทานข้าวเลย แจกขนมอีกแล้ว ”

“ โธ่เอ๊ย ก็ขนมชิ้นจืดเดียว จะหวงอะไรกันนักหนา ” เสียงหัวเราะอารมณ์ดี ชายหนุ่มเดินผ่านเก้าอี้ว่างมานั่งข้างอาคันตุกะสาวอย่างเจาะจงที่จะนั่งใกล้

ระรินส่ายหน้า พ้องเพื่อนใหม่ทั้งสองว่า

“ ไม่ไหวค่ะ ตามใจหลานจนจะเสียนิสัยอยู่แล้ว รินเอ็ดรินดี น้องหลิวไม่ได้เลย ทำให้เสียการปกครองหมด ”

“ ก็ลูกตัวเล็กนิดเดียวจะวางระเบียบอะไรกัน จริงไหมคะคุณญาติ ”

“ ตั้งแต่ น้องหลิวเกิด พอส่งเสียงร้องแอะเดียว คนที่วิ่งมาถึงก่อนใครคือพี่ระ ”

“ ก็เราขायานี่ ” เขาเถียง

“ อีกหน่อยไป spoil ลูกของตัวเองก็แล้วกัน ”

“ ก็ไม่มีแล้วจะทำยังไงล่ะ ”

“ รินก็ภาวนาอยู่นี้แหละให้พี่ระแต่งงานสักที มีลูกของตัวเองจะได้ไม่ต้องมายุ่งกับลูกของริน ”

ใบหน้าเจ้ายิ้มหั้นมามองหัตถทยา ตาต่อตาประสานกันนาน ประกายตาวาววามคล้ายบอกนัยอะไรบางอย่าง ถึงจะไม่เข้าใจ... แต่มันก็มากพอที่จะสร้างความอบอุ่นขึ้นในหัวใจของเธอ.....